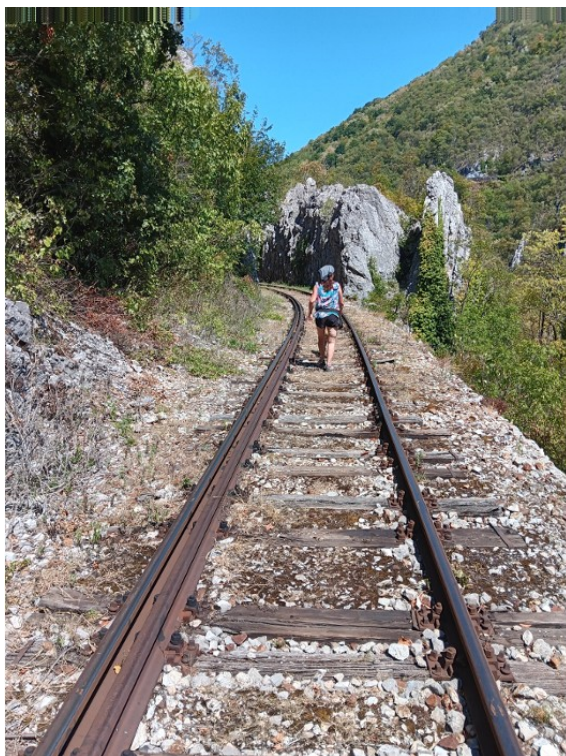

ŽELEZNICE Z ORAVITY DO ANINY

(Richard Jan Hons, srpen 2024)

Tento článek bude o jedné zajímavé železniční trati a malém hornickém městečku. Vypravíme se do Sedmihradska, na samotný jih bývalého habsburského mocnářství. Dneska je tato oblast součástí Rumunska.

Železniční trať z Oravity do Aniny je 33,4 km dlouhá a kličkuje v četných smyčkách členitým horským terénem. Postavit ji nebyla žádná legrace! Byl to pěkný oříšek, protože příroda stavařům postavila do cesty hluboká údolí, strmé svahy i skalnaté hřbety. O tom ostatně nejlépe svědčí devět viaduktů a čtrnáct tunelů o celkové délce 2,1 km, které bylo nutné vybudovat. Tehdy se toho nebáli! Před tím, co zde tehdejší dělníci a inženýři dokázali, nezbývá než smeknout. Kdybychom chtěli srovnávat se stavbami silnic a dálnic dnes v Čechách za pomoci moderních stavebních strojů, tak hořce zapláčeme. Budování železniční trati Oravita – Lisova – Anina začalo v r. 1861 a její slavnostní otevření proběhlo 15. prosince 1863. To je síla! Myslím, že není potřeba víc dodávat.

Trať slouží doposud, dnes spíš pro turistické účely. Projede po ní jen pár vlaků denně. Prochází krásnou lesnatou krajinou, ale poskytuje i četné výhledy daleko do kraje. Ještě úchvatnější než cesta vlakem je pěší putování po kolejkách skrz tunely a přes viadukty. Při cestě si ovšem musí člověk dát dobrý pozor, kdy pojede další vlak. Potkat se s ním v tunelu bych nikomu nedoporučoval!

Na trati leží i nenápadná zastávka Ciudanovity, odkud to není daleko do stejnojmenného hornického městečka se spoustou menších činžáků v různém stupni zchátralosti. Jsou rozeseté podél hlavní cesty. Byly očividně postavené pro ubytování horníků, když se zde ještě těžilo.

Nyní je část bytů opuštěná. V jiných se stále bydlí. Pak mívají vyměněná okna, aby příchozí jasně poznal, kde život ještě nevyhasl. Najdeme tu i staré chalupy pamatující dobu než přišli horníci, kdy byla Ciudanovita pouhou vesnicí. I tady je situace podobná. V některých z nich zjevně kлокotá život, jiné jsou zchátralé a opuštěné.

Celkově působí Ciudanovita smutným beznadějným dojmem. Chybí známky činnorodé aktivity a pozitivních příslibů budoucnosti, s nimiž se setkáváme v jiných částech Sedmihradska. Jako by ukončení hornické činnosti znamenalo pro toto místo zdrcující ortel bezvýchodného úpadku.

Trochu jako pěst na oko působí v této neutěšené scénérii několik zcela nových staveb pořízených nejspíš z peněz Evropské unie. Procházíme kolem zbrusu nového, ale opuštěného dětského hřiště, kolem školy, která byla zkolaudována snad včera večer nebo kolem liduprázdného supermoderního hřiště s umělým trávníkem a nabíjecí stanice pro elektromobily. Aut jsme cestou minuli hodně, ale ani jedno z nich nebylo na elektrický pohon. Zkrátka takové ostrůvky nepatřičnosti v kulisách umírajícího hornického městečka, jehož sláva a tepající život jsou již dlouho minulostí.

To, co by Ciuanovita potřebovala, jsou pracovní příležitosti, nové podniky, kde by našli práci, poctivou obživu a příslib pozitivní budoucnosti. To jim ale určitě nepřinese nabíjecí stanice ani luxusní hřiště s umělým povrchem!

